

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd.I. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda Moniki Przerzywacz

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2019 roku na rozprawie

sprawy **L. K.**

ur. (...) w Ś.

syna M. i B. zd. S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 19 maja 2011r. w sprawie II K 45/11 za przestępstwa z art. 224§2 k.k. i inne popełnione w dniu 26 listopada 2010r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 20 zł każda, karę pozbawienia wolności zarządzono do wykonania, kara pozbawienia wolności odbyta, kara grzywny wykonana;

II. Sądu Rejonowego w Kościanie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Śremie z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie VII K 843/13 za przestępstwa z art. 178a§1kk w zw. z art. 91§1 k.k. popełnione w dniach 22 sierpnia 2013r. i 12 września 2013r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 20 zł każda, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, kara grzywny wykonana;

III. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 13 maja 2015r. w sprawie II K 58/15 za przestępstwa z art. 178a§ 1 k.k. popełnione w dniu 24 listopada 2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, karę grzywny 50 stawek dziennych po 30 zł każda, kara grzywny wykonana,

IV. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26 września 2018r. w sprawie II K 345/18 za przestępstwo z art. 278§5 k.k. i inne popełnione w okresie od co najmniej 5 lutego 2018r. do 16 lutego 2018r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w dniu 1 czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45;

V. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie **II K 325/18** za przestępstwo z art. 178a§ 4 k.k. popełnione w dniu 26 marca 2018r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

VI. łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r w sprawie **II K 671/18**, którym połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26 września 2018r. w sprawie II K 345/18 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie II K 325/18 i wymierzono karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres kary wykonanej częściowo w sprawie II K 345/18 Sądu Rejonowego w Śremie, od dnia 25 października 2018r. do nadal oraz okres zatrzymania w tej sprawie w dniu 1 czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45, nadto połączono zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Śremie z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie VII K 843/13 i wyrokiem Sądu

Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie II K 325/18 i orzeczono łączny dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na poczet którego zaliczono okres zakazu od dnia 21 lutego 2014r. w sprawie VII K 843/13 do nadal, skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 25 października 2018r., kara nie została w całości wykonana;

VII. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie III K 150/19 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. popełnione w dniu 23 października 2018r. na karę 3 lat pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 października 2018r. godz. 22.00 oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 40 zł każda oraz orzeczono o dowodach rzeczowych, kara pozbawienia wolności nie została wykonana;

***

1. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. łączy karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r w sprawie II K 671/18 opisanym w pkt. VI oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie III K 150/19 opisanym w pkt. VII i wymierza skazanemu **L. K. karę łączną 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu:

a) okres zatrzymania w sprawie II K 345/18 Sądu Rejonowego w Śremie w dniu 1 czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45,

b) okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 671/18 Sądu Rejonowego w Śremie od dnia 25 października 2018r. godz. 22.00 do nadal,

c) okres tymczasowego aresztowania w sprawie III K 150/19 Sądu Okręgowego w Poznaniu od dnia 23 października 2018r. godz. 22.00 do dnia 25 października 2018r., godz. 22.00.

3. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawia odrębnemu wykonaniu.

4. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

W związku z informacją Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w Gębarzewie o możliwości wystąpienia warunków do wydania wobec L. K. wyroku łącznego wszczęte zostało z urzędu postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

Sąd, działając z urzędu – w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. – ustalił, że L. K. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 19 maja 2011r. w sprawie II K 45/11 za przestępstwa z art. 224§2 k.k. i inne popełnione w dniu 26 listopada 2010r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 20 zł każda, karę pozbawienia wolności zarządzone do wykonania, kara pozbawienia wolności odbyta, kara grzywny wykonana;

II. Sądu Rejonowego w Kościanie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Śremie z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie VII K 843/13 za przestępstwa z art. 178a§1kk w zw. z art. 91§1 k.k. popełnione w dniach 22 sierpnia 2013r. i 12

września 2013r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 20 zł każda, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, kara grzywny wykonana;

III. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 13 maja 2015r. w sprawie II K 58/15 za przestępstwa z art. 178a§ 1 k.k. popełnione w dniu 24 listopada 2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, karę grzywny 50 stawek dziennych po 30 zł każda, kara grzywny wykonana,

IV. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26 września 2018r. w sprawie II K 345/18 za przestępstwo z art. 278§5 k.k. i inne popełnione w okresie od co najmniej 5 lutego 2018r. do 16 lutego 2018r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w dniu 1 czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45;

V. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie II K 325/18 za przestępstwo z art. 178a§ 4 k.k. popełnione w dniu 26 marca 2018r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

VI. łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r w sprawie II K 671/18, którym połączono skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26 września 2018r. w sprawie II K 345/18 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie II K 325/18 i wymierzono karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, **na poczet której zaliczono** okres kary wykonanej częściowo w sprawie II K 345/18 Sądu Rejonowego w Śremie, od dnia 25 października 2018r. do nadal oraz okres zatrzymania w tej sprawie w dniu 1 czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45, nadto połączono zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Śremie z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie VII K 843/13 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie II K 325/18 i orzeczono łączny dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na poczet którego zaliczono okres zakazu od dnia 21 lutego 2014r. w sprawie VII K 843/13 do nadal, skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 25 października 2018r., kara nie została w całości wykonana;

VII. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie III K 150/19 za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. popełnione w dniu 23 października 2018r. na karę 3 lat pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 23 października 2018r. godz. 22.00 oraz karę grzywny 50 stawek dziennych po 40 zł każda oraz orzeczono o dowodach rzeczowych, kara pozbawienia wolności nie została wykonana;

Skazany L. K., syn M. i B. zd. S., urodził się (...) w Ś.

Z opinii o skazanym, sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania wynika, że opiniowany jest kawalerem, nie posiada dzieci, przed osadzeniem nadużywał alkoholu i zażywał środki odurzające, wielokrotnie był karany mandatami za spożywanie alkoholu w miejscach publicznych. W miejscu zamieszkania nie przestrzegał zasad porządku prawnego, był kilkakrotnie karany. Pracował na podstawie umowy o pracę w firmie (...), wcześniej w okresie od września 2015r. do czerwca 2017r. pracował w Niemczech na stanowisku monter – spawacz. L. K. posiada negatywną opinię KPP Ś., znany jest jako osoba skłonna do nadużywania alkoholu, utrzymująca kontakty ze środowiskiem przestępczym. L. K. odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r. w sprawie II K 671/18 od dnia 25 października 2018r. Przebywa po raz drugi w izolacji penitencjarnej, do odbycia kary został doprowadzony. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, w sposób krytyczny wypowiada się na temat popełnionych przestępstw. Jak wynika z rozmowy psychologicznej, po powrocie z Niemiec, w 2018r. zaczął nadużywać alkoholu i środków psychoaktywnych, przez kilka tygodni zachowywał abstynencję, po czym zaczął pić ciągami trwającymi około tygodnia. L. K. oczekuje na rozpoczęcie zajęć profilaktycznych w ramach edukacji przeciwalkoholowej i przeciwnarkotykowej. Swój stan zdrowia ocenia jako dobry, nie werbalizuje myśli, czy zamiarów suicydalnych, zachowaniem nie zdradza symptomów presuicydalnych, nie odnotowano zachowań agresywnych, samoagresji, nie stosowano środków przymusu bezpośredniego. W warunkach izolacji penitencjarnej nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany, w stosunku do położonych prezentuje postawę

regulaminową, w gronie współosadzonych żyje zgodnie. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Obecnie nie jest zatrudniony, jednakże wyraził chęć podjęcia pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów:

- akt Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. III K 150/19, akt Sądu Rejonowego w Śremie sygn. II K 671/18,
- wyroku sygn. III K 150/19 k. , wyroku łącznego sygn. II K 671/18 k. 15-17,
- danych z Noe-Sad k. 5,
- informacji o pobytach i orzeczeniach k. 7 – 8,
- opinii o skazanym k. 19
- danych o karalności z Krajowego Rejestru Karnego k. 24 – 25.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w całości bez odczytywania.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345).

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego L. K., ponieważ wyroki skazujące w sprawach o sygn. akt II K 345/18, II K 325/18 i III K 150/19 zapadły wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca 2015 roku, jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie L. K.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w

sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego L. K. jest wyrok Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 19 maja 2011r. w sprawie **II K 45/11** (opisany wyżej w pkt. I). Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw opisanych kolejno w pkt. II, III, IV, V i VII, stwierdzić należy, że każdorazowo popełnione one zostały po wydaniu wyroku w sprawie II K 45/11, a zatem brak było podstaw do objęcia ich wyrokiem łącznym.

Kolejnym „pierwszym” wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego jest wyrok Sądu Rejonowego w Kościanie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Śremie z dnia 13 lutego 2013r. w sprawie **VII K 843/13** (opisany wyżej w pkt. II). Czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 13 maja 2015r. w sprawie **II K 58/15** (opisany wyżej w pkt III) popełniony został w dniu 24 listopada 2013r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. VII K 843/13, natomiast czyny osądzone wyrokami opisanymi w pkt. IV, V i VII po wydaniu wyroku w sprawie sygn. VII K 843/13 i w tym zakresie brak było podstaw do objęcia ich wyrokiem łącznym. Odnosząc się natomiast do możliwości orzeczenia kary łącznej w sprawach VII K 843/13 i II K 58/15 wskazać należy, że kary pozbawienia wolności wymierzone tymi wyrokami orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie mogły zostać połączone w wyroku łącznym, mimo spełnienia formalnych warunków z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. Kary te, nie podlegają bowiem już wykonaniu, ponieważ nie zarządzono ich wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie. Zatem uznać należało, że w odniesieniu do kar orzeczonych w sprawach o sygn. VII K 843/13 i II K 58/15 brak było podstaw do objęcia ich wyrokiem łącznym.

Jednocześnie czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26 września 2018r. w sprawie **II K 345/18**, wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 10 października 2018r. w sprawie **II K 325/18** i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie **III K 150/19** popełnione zostały **odpowiednio** w okresie od co najmniej 5 lutego 2018r. do 16 lutego 2018r., w dniu 26 marca 2018r. i w dniu

23 października 2018r., a więc zostały popełnione i prawomocnie osądzone każdorazowo po dniu wejścia w życie nowelizacji ustawy Kodeks Karny obowiązującej od dnia 01 lipca 2015r. Tym samym w stosunku do powyższych skazań zastosowanie mają przepisy regulujące zasady orzekania kary łącznej w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2019r.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 i następane k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego.

Rozważyć zatem należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego L. K. na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) podlega wykonaniu wobec skazanego L. K. wykonana w części kara łączna 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r. w sprawie II K 671/18 i kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie III **K 150/19**, możliwe było połączenie wyżej wymienionych kary łącznej i jednostkowej pozbawienia wolności.

Sąd uznał jednocześnie, że w odniesieniu do wskazanych wyżej, podlegających łączeniu, kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności, nie zachodzi negatywna przesłanka wymierzenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 k.k. (i to także przy uwzględnieniu zmian tego przepisu od 15 kwietnia 2016r.), a co jednoznacznie wynika z analizy dat popełnienia przestępstw osądzonych w tych sprawach i danych dotyczących odbywania przez skazanego kar w poszczególnych sprawach.

Podsumowując powyższe Sąd przyjął, że in concreto dla skazanego L. K. względniejsze są przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., albowiem łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. VI i VII, nadto w obecnym brzmieniu art. 86 § 2 k.k. możliwe jest łączenie w nową karę łączną wcześniej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z karami jednostkowymi pozbawienia wolności.

Zatem, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. Sąd połączył karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 09 kwietnia 2019r w sprawie II K 671/18 opisanym w pkt. VI oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2019r. w sprawie III **K 150/19** opisanym w pkt. VII i wymierzył skazanemu L. K. karę łączną 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. odrębnemu wykonaniu wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

Sąd odniósł się już do kwestii braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania L. K. w sprawach opisanych wyżej w pkt II i III części wstępnej wyroku według przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., przy czym rozważania te aktualne pozostają również przy rozważaniu warunków do wydania wyroku łącznego wobec tych skazań według przepisów obecnie obowiązujących. Przypomnieć należy, że upłynął już okres próby w każdej z tych spraw i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby i nie zarządzono wykonania tych kar pozbawienia wolności we wskazanym okresie, a co za tym idzie uznać należy, że nie podlegają one wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k., ponieważ nie jest możliwe zarządzenie ich wykonania, a to stanowi warunek negatywny do połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w tych sprawach z warunkowym zawieszeniem ich wykonania z karami pozbawienia wolności wymierzonymi w sprawach opisanych w pkt VI i VII. Powyższe odnosi się również do kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 19 maja 2011r. w sprawie **II K 45/11**. Kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone w sprawach VII K 843/13 i II K 58/15 i II K 45/11, których nie zarządzono do wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie, jako kary niepodlegające wykonaniu, nie podlegają

połączeniu (w myśl zasady z art. 89 § 1b k.k. tj. po przeliczeniu, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania) z karami podlegającymi wykonaniu orzeczonymi w sprawach II K 671/18 i III K 150/19.

Powyższe stanowisko znajduje również oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017r. IV KK 483/16 (Legalis nr 1625027), zgodnie z którym „jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie sąd I instancji nie jest uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okres próby zakończył swój bieg i jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządzono wykonania tej kary”. Z kolei w wyroku z dnia 21 marca 2017r. w sprawie o sygn. III KK 72/17, Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 85 § 2 k.k. chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie także o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszony, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka kara, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została w całości wykonana, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. w takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu” (Legalis nr 1587070).

Warunek negatywny z art. 85 § 2 k.k. dotyczył również wymierzenia kary łącznej grzywny obejmującej kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach I, II, III i VII, ponieważ kary grzywny orzeczone w sprawach opisanych w pkt I, II i III zostały wykonane w całości.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, że kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze

proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach o sygn. II K 345/18, II K 325/18 i III K 150/19 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa przeciwko mieniu i bezpieczeństwie w komunikacji), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji. Ponadto, pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu, zachodziła jedynie częściowa bliskość czasowa, a także przestępstwa te popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, co również przemawiało za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji, bliżej kumulacji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego L. K. (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 i § 4 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 3 lat do 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar, czyli kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie sygn. III K 150/19 do sumy łączonych kar).

Wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlegają już poprzednio orzeczone kary łączne, a nie jednostkowe, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kary łącznej) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar łącznych, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego, miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego L. K., zważyć należy, iż skazany przebywa w warunkach izolacji więziennej od 25 października 2018r. i w świetle opinii o skazanym wydanej przez zastępcę dyrektora jednostki penitencjarnej, w której odbywa karę, a którą przytoczono na wstępie uznać należy, że na obecną chwilę prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest niepewna, zwłaszcza jeżeli uwzględni się datę końca odbywania kary. Zachowanie L. K., które ocenić należy jako przeciętne, dowodzi, że proces jego resocjalizacji jeżeli już się rozpoczął, to jednak z uwagi na jego zupełnie wstępny etap nie można jeszcze zdaniem Sądu przesądzać, czy odniesie pozytywne rezultaty i kiedy, skoro koniec kary łącznej wymierzonej niniejszym wyrokiem łącznym będzie przypadał na początek 2023 roku. Powyższe okoliczności wskazują, że z dużą ostrożnością należy podchodzić i oceniać zmiany zachodzące i uzewnętrzniane w zachowaniu skazanego, jeżeli chodzi o postępy w procesie resocjalizacji, w tym krytycyzm wobec popełnionych przestępstw.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji – bliżej zasady kumulacji – i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu L. K. karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu orzeczona w tym wyroku kara łączna i związana z nią dolegliwość nie przekracza stopnia winy sprawcy, uwzględnia stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągnięte cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowoduje motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą. Tym samym jedynie kara łączna w orzeczonym wymiarze spełni zdaniem Sądu swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W wyroku łącznym, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył także skazanemu okres okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- a) okres zatrzymania w sprawie II K 345/18 Sądu Rejonowego w Śremie w dniu 1 ***czerwca 2018r. od godz. 12:00 do godz. 12:45,***
- b) okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 671/18 Sądu Rejonowego w Śremie od dnia 25 października 2018r. godz. 22.00 do nadal,
- c) okres tymczasowego aresztowania w sprawie III ***K 150/19*** Sądu Okręgowego w Poznaniu od dnia 23 października 2018r. godz. 22.00 do dnia 25 października 2018r., godz. 22.00.

Nadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a orzeczenie takie podyktowane jest odbywaniem przez skazanego długoterminowej kary pozbawienia wolności, brakiem majątku i źródła dochodu.

Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć skazanemu z pouczeniem.
3. W związku ze złożeniem przez skazanego apelacji wprost, na podstawie art. 120 §2 k.p.k. w zw. z art. 446§1 k.p.k. wezwać L. K. do uzupełnienia w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma, braków formalnych apelacji z dnia 17.07.2019r. poprzez jej sporządzenie i podpisanie przez obrońcę, którego skazany winien ustanowić lub w terminie 7 dni od doręczenia pisma skazany może złożyć do Sądu Okręgowego w Poznaniu wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu, który to wniosek może zostać uwzględniony w przypadku, gdy skazany w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny i to wszystko pod rygorem odmowy przyjęcia apelacji.
4. Za 14 dni, z apelacją lub wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Poznań, dnia 24.08.2019r.

SSO Izabela Dehmel